

[Viggo Starcke.]

fordi det er et fortrinligt middel til at opløse moralen i den vestlige verden.

Den medicinske indikation, sådan som den er nedfældet gennem ansvarlige overvejelser og erfaringer indenfor obstetrikken, er så vel afgrænset og så vel motiveret, at den er der ingen grund til at røre ved — dog kun dette, at den medicinske indikation indsnævres mere og mere, jo mere den medicinske teknik udvikles.

Den eugeniske indikation er mere flydende, fordi man ikke dér kan sætte nogen bestemt grænse for, hvilke uheldige arvelige anlæg det er, man ønsker at hindre. Under den store diskussion mellem Bertrand Russell og Haldane i England i sin tid, gjorde Russell det synspunkt gældende, at under en sådan eugenisk indikation var det sandsynligt, at hverken Charles Dickens eller H. C. Andersen havde fået lov at komme til verden med de forfædre, de var i besiddelse af, og at hvis man drog konsekvensen fuldtud, ville det i fremtiden kun blive partifæller, der fik lov til at sætte børn i verden.

Den etiske indikation er derimod mere berettiget, fordi en kvinde har og bør have fri vilje til at sætte børn i verden og ikke bør påtvinges dette.

Derfor mener jeg at kunne give tilslutning både til den medicinske indikation, den eugeniske indikation og den etiske indikation, som de er udformet i lovforslaget, selvom jeg er noget skeptisk overfor afgrænsningen af den eugeniske indikation. Derimod mener jeg, at den sociale indikation er fundamentalt og videnskabeligt forfejlet.

En af de mest fremragende videnskabsmænd på dette område, den store obstetriker, gynækologen Georg Winter, siger følgende — jeg beder om tilladelse til et kort citat:

„Den kunstige abort, hvor fostret lever, medfører nødvendigvis fostrets død. Det er derfor et bevidst drab af et menneskeligt væsen, der ellers var egnet til senere at leve udenfor livmoderen, og

som sådant er det ikke lovligt og derfor strafbart.“

Og han fortsætter, at

„man aldrig bør bekæmpe finansielle sorger ved at dræbe et barn“.

Jeg synes, at det er en meget vigtig sætning.

Den store embryolog Ivar Broman i Lund sagde i sin tid:

„I et moderne land, hvor respekten for et menneskes liv er så stor, at man ikke længere afliver selv de største forbrydere, er det en himmelråbende inkonsekvens årlig med velberåd hu at dræbe flere tusinde menneskefostre.“

Den udvidede medicinske indikation, som vi har i den nugældende lov, åbner en bagdør, hvor de sociale indikationer og psykiatrikernes villkårlige misbrug af psykiatrien trænger sig ind, og det har været med til at korrumpere og nedsætte anseelsen for psykiatrien, at psykiaterne i deres diagnose faktisk anvender en falsk sprogbrug. Mødrehjælpen og hele dens humane indstilling har ikke været uden ansvar, og jeg indrømmer, at lægestanden heller ikke har været uden ansvar, fordi den ikke har talt klart og videnskabeligt sandfærdigt på dette område. Særlig har jeg dér et godt øje til overkirurg Fabricius-Møller, som i alle sine foredrag aldrig siger sagen, som den er, aldrig viser noget hensyn til barnet og ikke giver en klar oplysning om, at det i virkeligheden er mødrenes børn, de slår ihjel.

Jeg skal ikke komme ind på alle de statistiske oplysninger, som de andre ærede ordførere har omtalt, da de er tilgængelige både i svangerskabskommissionens betænkning og i dr. Landgreen Jensens udmærkede lille afhandling, men jeg vil gerne henlede opmærksomheden specielt på overlæge Erik Rydbergs mindretalsbetænkning i kommissionen, som jeg finder er så fremragende, at den burde trykkes som særtryk og udsendes til befolkningen. Når man taler om risikoen ved de kunstige aborter, glemmer man altid at tale om den risiko, der er for barnet, og det er skam barnet, der har den største risiko, for det går altid tilgrunde ved den